

Patrika garlaicīgā diena

Patrika vecākie brāļi vienmēr bija pārāk aizņemti.

Rebeka Džeikmane

(Stāsts ir balstīts uz patiesiem notikumiem)

Šie notikumi risinājās ASV.

Patriks, gulēdamis gultā, skatījās griestos. Viņam bija garlaicīgi. Viņš jau bija izlasījis savas grāmatas par dzīvniekiem, izlūkājies pa batutu un ar velosipēdu izbraukājis apkārtni. Ko vēl viņš varētu padarīt?

Patriks piecēlās un aizgāja uz sava vecākā brāļa Daniēla istabu. „Paspēlēsies ar mani?” Patriks jautāja.

„Piedod, es nevaru. Man ir jāmacās,” Daniēls teica. Viņš pat nepacēla acis no grāmatas, ko lasīja.

Patriks jutās vīlies un sabēdājās. Daniēls vienmēr mācījās. Vai tad viņš nevarētu paņemt pārtraukumu?

Nu, labi. Daniēls bija aizņemts, bet Patriks to pašu varēja pajautāt savam otram brālim Simionam. „Man ir garlaicīgi. Paspēlēsies ar mani?” Patriks jautāja.

„Nē, ne šodien. Es eju satīties ar draugiem.” Simions uzvilka jaku un izgāja ārā pa durvīm.

Patriks bija tik dusmīgs! Viņam sāka straujāk pukstēt sirds. Viņa brāļi vienmēr bija pārāk aizņemti. Viņš ieskrēja savā istabā un aizcirta durvis.

Tas nav godīgi! Patriks domāja.

Viņš piesita ar kāju un iekrita gultā. Likās, ka viņa krūškurvis sažņaudzas. Viņam bija tik garlaicīgi! Taču viņš jutās pārāk noskaities, lai izdomātu, ko varētu padarīt.

Tad viņš atcerējās ko tādu, ko bija mācījies skolā. Skolotāja bija mācījusi, ka dziļa elpošana var palīdzēt justies mierīgam.

„Ir grūti kaut ko izlabot, ja jūties dusmīgs,” viņa bija teikusi. Varbūt, ja Patriks būtu mierīgāks, viņš varētu izdomāt, kā tikt galā ar garlaicības problēmu.

Tā nu Patriks dziļi ievilka elpu. Pēc tam vēl vienu. Vēl pēc dažām viņa krūškurvis vairs nešķīta tik sažņaugts. Bet viņš joprojām nezināja, ko darīt.

Viņš apsēdās un paskatījās uz Jēzus Kristus attēlu, kas atradās pie sienas. Ko Viņš vēlētos, lai Patriks darītu?

Patriks nometās ceļos. „Debesu Tēvs, lūdzu, palīdzi Daniēlam mācībās,” viņš teica. „Palīdzi Simionam labi pavadīt laiku ar draugiem. Un, lūdzu, palīdzi man tā negarlaikoties.”

Kad viņš pabeidza lūgt, Patrikam prātā iešāvās kāda doma. Viņš aizskrēja uz Daniēla istabu.

„Daniēl, vai tad, kad tu būsi brīvs, mēs varēsim kopā spēlēties?”

Daniēls pacēla acis no grāmatas un ieskatījās sienas pulkstenī. „Es varēšu paņemt pārtraukumu pēc aptuveni 30 minūtēm. Tad mēs varēsim iziet ārā. Vai tu to gribētu?”

„Jā!” Patriks pasmaidīja un aizskrēja atpakaļ uz savu istabu. Viņš atrada grāmatu par tīģeriem, ko viņam patika aplūkot. Kad viņš kādu brīdi to bija palasījis, viņš paspēlējās ar klucīšiem. Drīz vien laiks bija pagājis, un viņš ar Daniēlu devās uz mežu, kas atradās netālu no viņu mājām.

„Vai tu gribi spēlēt visuma kareivjus vai džungļu pētniekus?” Daniēls jautāja.

„Man vienlga. Es vienkārši priecājos, ka varam kopā pavadīt laiku. Tas ir daudz labāk nekā garlaikoties,” Patriks teica.

Daniēls plati pasmaidīja. „Spēlēties ar tevi arī ir daudz jautrāk, nekā mācīties pārbaudes darbam.”

Patriks jutās laimīgs, ar Daniēlu rāpojot pa zāli. Nomierināšanās viņam bija palīdzējusi domāt skaidrāk, lai viņš varētu atrisināt savu problēmu. Un Debesu Tēvs bija palīdzējis viņam kļūt līdzīgākam Jēzum Kristum. Galu galā tā izrādījās laba diena. ●

